

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Ἡ κοίτη ἀκίνητος καὶ συγκρατοῦσα τὴν ἀναπνοήν της. (Σελ. 43).

Ἦρκεσε νὰ τοῖς εἶπῃ ὁ βοσκὸς : Φρόνιμα ! καὶ ἐξηπλώ-
θησαν παρὰ τὴν θύραν των, μὴ κινούμενοι πλέον.

— Σεῖς εἶσθε ὁ λεγόμενος Ἑστανίου ; ἤρχισεν ὁ Δαμβέρτος.

— Ναί, κύριε.

— Μοῦ ὠμίλησαν διὰ σὰς καὶ ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω
μίαν ἐκδούλευσιν.

Αἱ ἐκδουλεύσεις, ὡς ἤδυνά τοις παρὰ τοῦ βοσκῶ νὰ ἐξήτει,
ἦσαν παντοειδεῖς.

Δὲν ἐξεπλάγη καὶ ἐξήκουσε περιέργως τὸν ἐπισκέπτην του.

— Δυνάμεθα νὰ συνομιλήσωμεν; ἐπανέλαθεν ὁ Δαμβέρτος.

— Μὲ ὅλη μας τὴν ἀσυχλαίαν.

Ἐκατὸν πεντήκοντα εὐκαίρως μικρὰ ἀρνία πυρρὰ καὶ
λευκὰ, ἔβασκον ἐπὶ τῇ γῆς τοῦ ἐπιπέδου, ὑπὸ τὴν ἐπί-

βλεψιν μικροῦ βοσκῶ, παίζοντος τὸν αὐλὸν του ἐπὶ βράχου.

Ὁ Δαμβέρτος τὸν εἰδείζε πρὸς τὸν ποιμένα.

— Μὴν ἔχετε κανένα γόβον, εἶπεν ὁ Ἑστανίου; εἶν' ὁ ἀ-
δερφός μου. Ἐἶνε ἑνδεκα χρόνων καὶ ἐγὼ τριάντα. Εἴμεθα
ἀχώριστοι· ἐγὼ τὸν ἔχω ἀναθρεμμένο.

— Καὶ οἱ γονεῖς σας ;

— Ἡ μητέρα μου πέθανε σὲ κρεβάτι της· τὸν πατέρα
μας τὸν σκοτώσαν οἱ τελωνοφύλακες. Μείναμε μόνον.

Ἦδειζε γηραιὴν αἰῶνα ἐκεί πλησίον βόσκουσιν καὶ προσέ-
θηκε :

— Νὰ ἡ παρχαμάννα του.

Ὁ Δαμβέρτος ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ Ἑστανίου ἐπὶ δύο
ὥρας.

Ὁ ποιμὴν ἐγνώριζε τῶντι κάλλιστα τὸν τόπον.

Ὅτε ὁ ξένος τῷ ὠμίλησε περὶ τοῦ Ριβᾶ, ὁ Βεαρναῖος ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Καλὸ παιδί, ποῦ ἀνετράφη 'ς τὸ μοναστήρι ἀπὸ φιλανθρωπία, εἶπεν. Εἶνε βαρῶνος τῆς Γαρόννης εὐχὴ τοῦ Θεοῦ! νὰ καὶ τὸ σπῆτί του!

Ἦτο πέμπτη ὥρα μετὰ μεσημβρίαν καὶ ὁ ἥλιος ἔλουεν ἄπασαν τὴν πέριξ φύσιν.

Ὁ Ἐστανιὸς ἐδείκνυε διὰ τοῦ δακτύλου εἰδὸς τι ἐρείπιου, χρυσιζομένου ὑπὸ τοῦ ἡλίου, οὐτινος ἡ κύρτωσις ἐμήνυνε προσεχῇ κατὰπτωσιν.

Συνέκειτο ἐκ τεσσάρων τοίχων, φερόντων παράθυρα ὅμοια μὲ ὅπας χινοῦσας καὶ ὧν τινα ἦσαν ἐφωδισμένα δι' ὕλων ἐφ' ὧν ὁ ἥλιος ἀντενάκλατο.

Ἐν τέλει τῆς συνδιαλέξεως:

— Ὅ,τι ἀγαπᾶτε εἶνε δυνατό, εἶπεν ὁ ποιμὴν, καὶ εὐκολο νὰ κατορθωθῇ. Ἐχομε κάμει πράγματα πολὺ δυσκολώτερα, ὀργῇ Θεοῦ! Ὁ Ζοσιὲς εἶνε ἄνθρωπος ποῦ σὰς χρειάζεται. Μιὰ κ' ἔδωσε τὸν λόγο του, ἔχει καλλίτερον νὰ πεθάνῃ παρὰ ν' ἀπιστήσῃ. Ἐγὼ ἐγγυῶμαι. Ἡ Ἰσπανία μολὶς εἶνε τρεῖς λεῦγας πέρα ἀπ' ἐδῶ. Νὰ φύγῃ κανεὶς ἀπὸ τοῦ Ριβᾶ, οὔτε ὁ διάβολος μπορεῖ νὰ εὕρῃ τὰ ἔχνη του. Ἄν τὸ σπῆτι τοῦ βαρῶνου δὲν πῆσῃ καὶ σὰς πλακώσῃ, σὰς ὑπόσχομαι πῶς σὲ δυὸ ὥραις, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι του εἶνε δικοὶ σας. Τότε πρέπει...

— Τὰ συνεφωνήσαμεν.

Ὁ Δαμβέρτος, συνομιλῶν, παρετήρει μελανὰ στίγματα ἀνχινοῦμενα, λίαν καταφανῆ, μεθ' ὅλην τὴν ἀπόστασιν, περὶ τὴν οἰκίαν τοῦ Ριβᾶ.

— Τί εἶνε αὐτά; ἠρώτησε.

— Δὲν τὰ καταλαβαίνετε;

— Ὅχι.

— Πρόβατα σὰν καὶ τὰ δικά μου.

— Εἶνε τοῦ Ριβᾶ;

— Ὅχι, τοῦ φύλακα τοῦ σπητιοῦ τοῦ Πεδρού, ποῦ λέγαμε γι' αὐτόν.

Ὁ Ἐστανιὸς προσέθηκε:

— Σὰς ἐγγυῶμαι γι' αὐτόν, ὡς νὰ ἦτο γιὰ τὸν ἑαυτό μου.

Ἀπ' τοὺς δικούς μας εἶνε. Θὰ σὰς ὑπηρετήσῃ ὅπως χρειάζεται, εὐχὴ Θεοῦ! Εἴστε καλὸς καὶ μέσ' στὸ δίκηο σας!

Οἱ δύο ἄνδρες ἀνηγέρθησαν.

Ὁ Δαμβέρτος ἔλαβε τὸν ἵππον τοῦ ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ.

Ὁ Ἐστανιὸς ἔλυσε τοὺς δύο σκύλους τοῦ καὶ τοῖς ἔδειξε τὸν ἀδελφόν του, παρ' ᾧ μετέβησαν καὶ ἐξηπλώθησαν, ὡς ἵνα ὦσιν ἐτοιμοὶ πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου.

Εἶτα ὁ Ἐστανιὸς προσέπεμψε τὸν ξένον τοῦ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ μέρους, ἐξ οὗ εἶχεν ἔλθει.

Ὅτε οἱ δύο ἄνδρες ἀπεχωρίσθησαν ἀλλήλων, ἦσαν οἱ κάλλιστοι τῶν φίλων.

Ὁ ποιμὴν εἶχε τὴν ὄψιν ἐλευθέριον καὶ ἔντιμον. Ἦτο καλῆς καρδίας ἄνθρωπος.

Ὁ Δαμβέρτος ἦτο γενναιοῦς, καί, ὡς ἔλεγεν ὁ Βεαρναῖος, ἐν τῷ δικαίῳ του.

— Καλὴ ἐπιτυχία, εἶπεν ὁ Ἐστανιὸς ἀνταλλάσσων πρὸς ἐκεῖνον ζωντὰν χειραψίαν.

Ὁ ποιμὴν ἀπεκόμιζε σακκίδιον ἡχηρῶν ἀντικειμένων. Ἦτο ὡρεὰ δι' αὐτόν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Δαμβέρτος, ἅμα μείνας μόνος, ἀνέπνευσε θερμωδῶς. Μετ' οὐ πολὺ ἡ τύχη του θ' ἀπεφασίζετο.

Ἡ τελευταία μάχη προσήγγιζε.

Ὅτε ἐπέστρεψε, τὴν νύκτα, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀλσους, ὁ μαῦρος τῷ ἐνεχείρισε τηλεγράφημα ἄνευ ὑπογραφῆς, περιέχον αὐτὰ μόνον:

«Εἴμεθα καθ' ὁδόν».

Ἦτο τοῦ Καμπεϋρόλ.

Ὁ ἐξαίρετος ταγματάρχης ἐπλήρου τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἦν ἀνέλαθεν.

Ε'

Ἑσπέρα χοροῦ.

Τὴν εἰκοστὴν Ἰουλίου, ἐν ὥρᾳ ἐνδεκάτῃ, τὸ ἐντευκτήριον τοῦ Κωτερέ ἀπήστραπτεν ἐν ὅλῃ του τῇ δόξῃ, λάμπων, ὡς τὸ παλάτιον τῆς Ἀυδῆς, ἐκ μυρίων φώτων.

Ἐχόρευον.

Βλέπων τις τοὺς γυμνοὺς ὤμους τῶν κυριῶν καὶ τοὺς ἀδάμαντάς των μεταξὺ λεπτῶν φράκων, ἐλησμόνει παντελῶς ὅτι ὁ τόπος ἦτο προσωρισμένος δι' ἀσθενεῖς.

Ὅρχηστρα ἐξαίρετος, ἐκ Παρισίων πηγάζουσα, ἐπαιάνιζε στρεβίλους προκλητικωτάτους.

Ὑπῆρχον ἐκεῖ μαρκησῖαι πραγματικαὶ καὶ ἄλλαι, ὑποκρίτριαι ἐκ τῶν διασημοτέρων τῆς σκηνῆς, γυναῖκες τραπέζιτων, φιλάρεσκοι, πάσης τάξεως καὶ κατηγορίας καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν μία, πλέον πάσης ἄλλης εἴκνεν ὅλων τὰ βλέμματα, ὡς ἡ Ἀφροδίτη ἢ ὁ Ἄρης μεταξὺ τῶν νεφελομαμάτων θερινοῦ οὐρανοῦ.

Ἦτο ἡ Καισαρίνα.

Ἐφερὲν ἀνοικτόχρουν κιτρίνην ἐσθῆτα, λίαν δεξιῶς διανοιγμένην πρὸς τοὺς ὤμους, τόσον μόνον, ὥστε νὰ παρέχῃ ιδέαν περὶ τῶν ἀλθαστρονίων τῆς κόλπων, δίχως νὰ τοὺς ἐπιδεικνύῃ ἐξ ὀλοκλήρου.

Συνωδεύετο ὑπὸ τῆς ἀπλοϊκῆς καὶ συνεσταλμένης φήλης τῆς, πρὸς ἣν ἐδείκνυνεν ἄκραν εὐμένειαν, ἀλλ' ἥτις τῇ ἐφαίνετο ὡς ἀκόλουθος.

Ὅλοι ἠλεκτρίζοντο ἐξ αὐτῆς, διερωτῶντες ἀλλήλους πόθεν ἐπήγαγε τοιαύτη καλλονή.

Καὶ ἐκυκλοφόρουν ἐν τῷ πλήθει αἱ φράσεις:

— Τὴν γνωρίζετε;

— Ποσῶς.

— Λέγουν ὅτι εἶνε ρωσὶς πριγκήπισσα.

— Οὐδὲν τὸ παράδοξον.

— Πόθεν ἦλθεν;

— Ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Γαλλίας».

— Τότε δύναται τις νὰ μάθῃ...

— Ἰδοὺ ὁ βαρῶνος Ριβᾶς ὁμιλῶν μετ' αὐτῆς.

— Αὐτὸς γνωρίζει ὅλον τὸν κόσμον.

— Μίαν λέξιν, κύριε... Τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ θαυμαστοῦ πλάσματος;

— Ἀδυνατῶ νὰ τὸ εἶπω.

— Ἐχομεν λοιπὸν μυστικά.

Ὁ Ριβᾶς ἦτο τῶντι περιβλεπτός. Ὅλοι τοῦ κόσμου αἱ γυναῖκες τὸν περιεστοίχουν, ἡ μὲν ὡς φίλη τοῦ βουλευτάρτου ἢ τῶν παρασκηνίων, ἄλλαι ἐξ ἀπλῆς περιεργείας.

Ὁ Ριβᾶς καὶ ἡ ὥρτια νεανὶς διετέλουν προφανῶς εὐμένεστατα πρὸς ἀλλήλους, διότι ὁ βαρῶνος τῇ παρέσχε τὸν βραχιόνά του, ὃν ἐκείνη πᾶραυτα ἐδέχθη.

Καὶ ἐθεάθησαν πρὸς στιγμὴν βαδίζοντες ἰδιαιτέρως, ἀναζητοῦντες τὰ μᾶλλον ἔρημα μέρη.

— Γνωρίζετε, εἶπεν ὁ βαρῶνος, ἐκεῖ εἶνε.

— Ὁ Βωνάξ;

— Μετὰ τοῦ φίλου τοῦ Καμπεϋρόλ.

— Εἶσθε βέβαιος;

— Τοὺς προσέλαθα κατὰ μίαν ἡμέραν. Ὁ κόμης ἐστάθη εἰς Πῶ, ὅπου ἐλπίζει ὅτι θὰ σὰς συναντήσῃ. Ἐγνώριζον ὅτι δὲν θὰ ἔμεγεν ἐκεῖ ἂν δὲν ἦσθε εἰς τὸ μέσον σείς. τῶντι προσέθηκεν ἐν τάχει.

— Καὶ τὰ αὐριανὰ μας σχεῖται;

— Τὸ εἰς τὸ Ριβᾶς πρόγευμά μας;

— Ναί.

— Θὰ γίνῃ, ἐννοεῖται. Ἐκεῖ θὰ ἦσαι, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ἀπορῶ πῶς ἀκόμη δὲν τὸν εἶδατε. Φλέγεται διὰ σὰς!

— Ἀδίκως. Ὅταν τελειώνει τι δι' ἐμέ, τελειώνει.
 — Θετικῶς ;
 — Θετικῶς.
 Ὁ Ριβὰς ἐστρεψεν ἐν ἀμυχανίᾳ τὸν μακρὸν τοῦ μύστακα.
 Ἰσως εἶχε τι νὰ προτείνῃ καὶ ἡγήσει πῶς νὰ θίξῃ τὸ ζήτημα.
 — Ἀ ! εἶπεν ἡ Καισαρίνα, δύνασθε ἀληθῶς νὰ μοὶ ἐξηγήσητε τί θέλουν νὰ κάμουν μὲ τὸν κόμητα ;
 — Ἄν τὸ ἐγνώριζα, εὐχαρίστως.
 — Ἀλλὰ δὲν τὸ γνωρίζετε ;
 — Ὁχι.
 — Εἶνε δυνατὸν ;
 — Εἶνε ἀληθές.
 — Ὁμιλεῖτε εἰλικρινῶς ;
 — Μὲ σὰς πρὸς τί νὰ ἐπραττον τὸ ἐναντίον ; Ὁ κόμης, προφανῶς, ἔχει ἐχθρούς. Ὁ Καμπεϋρόλ, ὅστις τὸν τέρπει καὶ τὸν κολακεύει, ἀνήκει εἰς τὴν χορείαν ἐκείνων. Τοὺς ἀγνοῶ. Ἐξέλεξαν τὸ μέρος αὐτὸ ὡς πεδῖον μάχης. Τὸ μαντεύω. Ἐδῶ, τὸ πατρικὸν μου οἶκημα ἐφάνη κατ'ἀλλήλῃ διὰ τοὺς σκοπούς των. Ἦθελον κατ' ἀρχὰς νὰ προσέλκυνον τὸν κόμητα εἰς Κωτέρε. Ἐκεῖ εἴσθε, ἐκεῖ ἔρχεται. Ἐκεῖθεν θὰ μεταβῶμεν εἰς τὸ κτήμα μου. Ἀπὸ τοῦ Ριβὰς, δὲν βλέπω ποῦ θὰ τὸν ὁδηγήσωσιν, ἀλλὰ φρονῶ ὅτι εἰς τὸν τελικὸν σκοπὸν. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, τὸν Καμπεϋρόλ μόνον γνωρίζω. Ὁ Καμπεϋρόλ μοὶ ὠρίσθη εἰς τὴν τιμὴν του — εἰς ἣν ὀλίγον ἐμπιστεύομαι, — ὅτι τὰ πάντα θὰ διεξαχθῶσιν ἐντιμότερα. Τόσῳ τὸ καλλίτερον. Σεῖς οὐδὲν κάμνετε τὸ ἀξιοῦμεν. Μένετε εἰς Κωτέρε πρὸς ἀναφυγὴν. Ἐγὼ ἔχω τὴν συνείδησίν μου καθαρὰν, ὅσον καὶ σεῖς. Προσκαλῶ τὸν κόμητα καὶ τοὺς φίλους του εἰς πρόγευμα, εἰς τὸ ἐτοιμόροπον μου ἄντρον, τὸ ὅποιον ὁπωσδήποτε δὲν θὰ καταρρεύσῃ ἐφ' ἡμῶν ἐλπίζω, καὶ εἰ οἶνοι μου δὲν θὰ περιέχουν δηλητήριον. Ἡ ἀποστολή μου περατοῦται οὕτω πῶς. Δύναμαι νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν. Μοὶ δίδουν ἀρκετὰ εὐμορφον ποσὸν δι' ἐξοδα ταξιδίου καὶ, ἵνα ὁμιλήσω ἐλευθέρως, μεγάλην αὐτοῦ ἀνάγκην εἶχον. Καὶ εἰς σὰς ;
 Ἡ Καισαρίνα τὸν ἡτένισεν ὀλίγον τι ὀργίλῃ.
 — Εἰς ἐμέ, τίποτε, εἶπεν.
 — Ἐρχεσθε ;...
 — Χάριν τῆς ἀπολύσεως.
 — Μπᾶ !
 — Σὰς λέγω τὴν ἀλήθειαν.
 — Ἐπεθύμουν νὰ ἡδυνάμην ἐπίσης νὰ ἐπραττον ὡς σεῖς, ἀλλ' ὁ βίος εἶνε τραχὺς δι' ἡμᾶς... Εἴσθε λοιπὸν ἀληθῶς πλουσία, Καισαρίνα ;
 — Ἀρκετὰ.
 — Ἐμπιστευθήτε μοὶ τὸ μυστικόν σας.
 — Δὲν θὰ ἐκάνετε χρῆσιν αὐτοῦ.
 — Εἰπέτε το πάραυτα. Πῶς ἐκάμετε ;
 — Καὶ ἄλλοτε, καθὼς καὶ τώρα... Ἐργάζομαι...
 — Ἐχετε τύχην !
 — Ἀληθῶς.
 — Μεταξὺ μας, τί ἔχετε ἀποταμιεύσει ;
 — Εἰς εἴκοσι ἐτῶν διάστημα... σκεφθῆτε.
 — Εἴκοσιν ἔτη ! εἶνε πολὺ. Μόλις εἰκοσιπενταέτιδα θὰ σὰς ἐξελάμβανέ τις.
 — Κόλαξ !
 — Πόσα ;
 — Εἴκοσι χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα.
 — Πραγματικῶς ;
 — Ἐχω δώδεκα χιλιάδας ἀπὸ κεφαλαίου, καὶ αἱ ἀπολαυαί μου ἴσον ποσὸν μοὶ ἀποκομίζουν... Ὑπολογίσατε.
 — Εἶνε θαυμάσιον.
 — Καὶ εἶμαι ἐξ αὐτῶν εὐχαριστημένη.
 — Εἴσθε γυνὴ ἐπιδεξία.
 — Τὸ καυχῶμαι.
 — Ἐάν ἐτόλμων ! . .

— Τολμήσατε ! Εἰς οὐδεμίαν θὰ ἐμπέσητε ὑποχρέωσιν.
 — Ἴδού ! Ἄν σὰς ἤρκει ἡ συναίνεσίς μου μόνη θὰ ἐγίνεσθε βαρωνίς εὐθὺς ὡς ἠθέλετε.
 — Τίνος ;
 — Τοῦ Ριβὰς.
 — Λοιπὸν θὰ μ' ἐνυμφεύεσθε !
 — Ἐξ ὅλης ψυχῆς, λόγον τιμῆς ὡς Βεαρναῖος.
 — Θὰ ἐκάμνον μίαν κακὴν ἐπιχείρησιν.
 — Ἰσως.
 — Λέγουν ὅτι ἔχετε ὅλας τὰς κακίας.
 — Ἀπλῶς μοὶ ἀποδίδουν μερικὰς.
 — Εἰς τοὺς πλουσίους μόνον ἀποδίδουν ταιαύτας.
 — Νὰ σὰς ὁμιλήσω εἰλικρινῶς ; . . Τὰς εἶχον.
 — Καὶ ἐθεραπεύθητε ;
 — Κατὰ βάθος. Ποθῶ τὴν ἀνάπαυσιν, ἀδιαφοροῦ ποῦ, ἔστω καὶ εἰς τὸν πύργον μου τοῦ Ριβὰς.
 — Λοιπὸν ! ὅταν τὸν ἴδω, θὰ συνομιλήσωμεν περὶ τῆς ὑποθέσεως ἐκ νέου.
 — Θὰ σὰς ἐκάμην βεβαίως πολλὰς προτάσεις ;
 — Ἀπείρους, τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλ' ἔχετε ἐπὶ τῶν ἄλλων προνομίον τι . . .
 — Πῶς ;
 — Πρώτην ἤδη φορὰν ἀκούω περὶ γάμου καὶ . . . συγκινῶμαι ἐκ τούτου . . .
 — Μ' ἐκπλήττετε !
 — Λόγον τιμῆς . . .
 — Λοιπὸν πολὺ ὀλίγοι ἄνθρωποι μὲ πνεῦμα ὑπάρχουσιν εἰς τὰ βουλευθῆρα τῶν Παρισίων.
 Ἡ συνδιάλεξις διεκόπη.
 Ὁ κόμης Φίλιππος Βωνοᾶζ καὶ ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ ἐνεφανίσθησαν ἐν τῇ εἰσόδῳ.
 Ἀπὸ Βορδῶ, ὁ κόμης ἐσπευσεν ἐπὶ τὰ ἔχνη τῆς Καισαρίνας διὰ πρώτης ἀμαξοστοιχίας, ἐλπίζων ὅτι θὰ τὴν συνήντα εἰς Πῶ ὅπου θὰ ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον ἴσως ἐκ περιεργείας.
 — Εἶχεν ἀπατηθῇ.
 Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐκείνην διέτριψεν ἐκεῖ.
 Ἀ ! ὁ Καμπεϋρόλ, ὁ σύντροφός του ἐγνώριζε κάλλιστα νὰ ἐξερεθίσῃ ἐν πάθος μέχρι παροξυσμοῦ !
 Κατὰ τὸ ταξεῖδιον δὲν ἔπαυσε τοῦ νὰ ἐξυμνῇ τὴν καλλονὴν τῆς ἀρχαίας τοῦ κόμητος ἐρωμένης, ἀλλὰ πιέζων αὐτὸν νὰ παρητεῖτο τοῦ νὰ τὴν παρακολουθῇ.
 Ὁ Βωνοᾶζ μάλιστα τῷ εἶδε προσοχὴν.
 Ἐνεθυμῆτο τὸ αἰνιγματῶδες βλέμμα τῆς Καισαρίνας, τὸ ὑποσχόμενον ὅτι τέλος θὰ παρεδίδοτο, καὶ θὰ τὴν ἡκολούθει ἤδη εἰς τὸ ἄχρον τοῦ κόσμου.
 Ἐφθασαν λοιπὸν ἀμφότεροι, ὁ εἰς πιστὸς εἰς τὴν ἀποστολὴν του, προδότης τοῦ ἀρχαίου του συντρόφου καὶ εἰς τὸ νέον ἀποβλέπων κέρδος, ἰδίως δὲ εἰς τὸ ὅτι θ' ἀπληλάσσετο ἐχθροῦ ἐπικινδύνου· ὁ ἄλλος ἐπιζητῶν τὴν διασκέδασιν, τὴν λήθην, καὶ ἀνανεῶν ἐν ἑαυτῷ τὸ ἀρχαῖόν του πάθος.
 — Τέλος, εἶπε πρὸς τὴν Καισαρίναν, σὰς ἐπανευρίσκω.
 — Τόσον ἥτο δύσκολον τὸ πρᾶγμα ;
 — Ἐφύγατε ὡς σκιά.
 — Μὰς συνῶδε τίποτε ; καὶ δὲν σὰς εἶπον, ἄλλως τε, εἰς Κωτέρε ; Ἴδού σεῖς ἐδῶ !
 — Διατί μοὶ ὁμιλεῖτε τόσον τραχέως ;
 Ἐκείνη ἐπραύνηθη.
 — Ἡ ἰδιοσυγκρασία μου μὲ παραφέρει, εἶπε. Δὲν τὸ ἐπίστευον ὅτι τόσον ἤμην ἀπότομος.
 Ὁ κόμης ἐστέναξεν.
 Ὁ ταγματάρχης παρενέβη.
 — Ἐδῶ δὲν πλήττει τις ποσῶς, εἶπε. Πλείον εἰς κύματα ἀρμονίας, εἰς ὅ,τι ἔχω ἱερὸν !
 — ὦ ! ὑπέλαβεν ἡ Καισαρίνα, αἱ διασκέδασεις δὲν λείπουν. Κόσμος, πολυτελεῖς ἐνδυμασίαι, θεὰ ἐξοχος. Ἀκριβῶς ἐκानόνισαμεν τὴν διασκέδασιν τῆς αὔριον.

— Τί διασκέδασιν ; ἠρώτησεν ὁ Καμπευρόλ.
— Ἐσκεπτόμεθα σὰς ἀπόψε, εἶπεν ὁ βαρῶνος. Θὰ προ-
γευματίσωμεν.

— Ποῦ ;

— Εἰς τὸ κτήμα μου.... εἰς Ριβὰς.

— Εἶνε φρικωδῶς μακρὰν !

— Τριῶν ὥρων ὑπόθεσις.

— Πειρασμέ !

— Διὰ δρόμων ἀξιεράστων... ὅσον ἀπαιτεῖται διὰ νὰ
κάμῃ τις-ὄρεξιν.

Ὁ δόκτωρ ἀνέπνευσεν ὡς φάκη, ὑποτραυλίζων :

— Καὶ ἐδῶ θὰ εἶχον ἀέρα... καθαρόν... περιπάτους εἰς
τὰ περίξ... Τριῶν ὥρων ἱππασία, μὲ τρομάζει, εἰς ὅτι ἔχω
ιερόν !

— Ἐγώ, θὰ ὑπάγω, ἐδήλωσεν ἡ Καισαρίνα.

— Τί σκέπτεσθε περὶ αὐτοῦ, Βωνοῦζ ; ἠρώτησεν ὁ ταγ-
ματάρχης.

— Θέλω ὅ,τι καὶ αὐταὶ αἱ κυρίαι.

— Σὰς γνωρίζω καλὰ. Αἱ γυναῖκες θὰ σὰς ἐπιφέρουν τὴν
καταστροφὴν, ἀγαπητέ μου. ἐγώ, ὁ Εὐσέβιος Καμπευρόλ,
σὰς τὸ προλέγω.

— Ἰδόμεν, ταγματάρχα, εἶπεν ἡ Καισαρίνα καθιστα-
μένη μειλίχιος, θὰ μὰς ἀρνηθῇτε σεῖς αὐτὴν τὴν χάριν !

— Ἐκεῖνος ἐστέναξεν.

— Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ὑποβληθῶ εἰς αὐτὴν τὴν δοκιμα-
σίαν ! ἐψύθυρσεν ἄλλ' εἶνε ἐπίπονν.

— Εἴθε στερεὸς ὡς γέφυρα, ἱατρέ !

— Φαινομενικῶς... Γέρων, πτωχὸς γέρων ! Σκέφθητε λοι-
πὸν ! ἔχετε τοῦλάχιστον ἄλογα ;

— Ἄλογα, ὄνους, ἡμιόνους, πᾶν ὅ,τι θέλετε.

— Εἶνε καλὰ ζῶα ;

— Δεδοκιμασμένα, ἐδήλωσεν ὁ Ριβὰς. Ἐγὼ τὰ ἐξέλεξα,
καὶ διατείνομαι ὅτι εἶμαι γνώστης τῶν τοιούτων.

— Καὶ ὁδηγός ;

— Ὁδηγὸς θὰ ἦμαι ἐγώ. Δὲν θὰ εὐρίσκετο καλλίτερος.

— Αὐτὸς ὁ Ριβὰς εἶνε ὅλος ἀξιώσεις, εἶπε φαιδρῶς ὁ Καμ-
πευρόλ. Θὰ ἴδῃτε ὅτι θὰ μὰς ρίψῃ εἰς καυμίαν χαράδραν.

— Ἀναλαμβάνω τὴν ζωὴν σας ὑπ' εὐθύνην μου, ταγ-
ματάρχα.

— Ἀντὶ τίνος ;

— Ἀντὶ τῆς ἰδικῆς μου.

Ἡ ὀρχήστρα ἤρχιζεν, ἓνα στρόβιλον.

— Κάμνετε ἓνα γύρον, δεσποινίς ; ἠρώτησεν εὐγενῶς ὁ
Ριβὰς τὴν φίλην.

Ἐκείνη ἐζήτησε συγγνώμην.

— Τόσον ἄσχημα χρεῖν.

— Θὰ σὰς ὁδηγῶ. Ἀφέθητε εἰς τὴν διεύθυνσίν μου.

Ἡ Καισαρίνα τὸν ὑψαρίστηκε διὰ βλέμματος.

Κ' ἐνθ' ἐκεῖνος ἀπεμακρύνετο μετὰ τῆς ὥχρας ξανθῆς, ἀπέ-
μεινεν ἡ Καισαρίνα μόνη μετὰ τοῦ Καμπευρόλ καὶ τοῦ
Βωνοῦζ.

— Φαίνεσθε πολὺ εὐνοϊκῇ πρὸς αὐτὸν τὸν Ριβὰς ! εἶπε πι-
κρῶς ὁ κόμη.

— Διατὶ νὰ διεκείμην πρὸς αὐτὸν δυσμενῶς ; εὐγενείας
πάντοτε μοὶ ἐπιδαφιλεῖ.

— Ἀ !

— Σήμερον ἔτι...

— Σήμερον ;

— Μοὶ ἔκαμε τὴν μεγαλειτέρην τιμὴν ἢν ἄνθρωπος τῆς
θέσεώς του δύναται νὰ κάμῃ εἰς γυναῖκα ὅποια εἶμαι ἐγώ.

— Ὅποιαν ;

— Μοὶ προσφέρει τὴν χειρὰ του.

— Σοβαρῶς ; εἶπεν ὁ Καμπευρόλ.

— Λίαν σοβαρῶς.

— Λοιπὸν ! ἵνα ὁμιλῶμεν ἐλευθέρως, προσέθηκεν ὁ ταγ-
ματάρχης, ἰδοὺ εἰς ἐξυπνὸς ἄνθρωπος, καὶ τὸν ὅποιον συγ-

χαίρω. Ἄν συναινέσητε, θ' ἀποκτήσῃ τὰ δύο ὥραϊα πράγ-
ματα τὰ ὅποια ἐφιλοδόξουν ἐν τῇ νεότητί μου, μίαν ὥραϊαν
κόρην καὶ τὸ χρῆμα.

— Αἱ γυναῖκες δὲν τοῦ λείπουν ἴσως, ὑπέλαθεν ὁ Βωνοῦζ,
ἀλλὰ τὸ χρῆμα ὀλοτελῶς. Τὸ ἰδικόν σας τὸν ἐλκύει.

— Ἐὰν αὐτὸ συνέβαινεν, ἀντεῖπε τρῆχέως ἡ Καισαρίνα,
θὰ ἠκολούθει τὸ παράδειγμά σας, ἀγαπητέ μου, καὶ ἀπὸ
πολλοῦ.

— Πῶς ;

— Ζητῶν τὴν τύχην ἐν τῷ γάμῳ. Μόνον ὅτι θὰ ἦτο ἴσως διὰ
τὴν γυναῖκα του καλλίτερος παρ' ὅσον σεῖς ἐφάνητε πρὸς τὴν
ἰδικὴν σας.

Ὁ Βωνοῦζ ἐγένετο πελιδνός. Ἐσυρε τὴν Καισαρίναν ἐν
τινι φατνώματι καὶ τῇ εἶπε ζωηρῶς :

— Ἥστειζέσο πρό μικροῦ ;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ὄχι.

— Δὲν θὰ ὑπανδρευθῇς αὐτὸν τὸν Ριβὰς.

— Ἰσως.

— Δὲν τὸ θέλω.

— Καὶ ἂν τὸ θέλω, ἐγώ !

— Δὲν θὰ τὸ θελήσῃς.

— Διότι ;

— Ὁ Ριβὰς εἶνε πτωχὸς ὡς ὁ Ἰὼβ καὶ χαρτοπαίκτης. Θὰ
σὲ γυμνώσῃ. Ἐγὼ θὰ σὲ πληρώσω χρυσοῦ. Πᾶν ὅ,τι μοὶ ζη-
τήσῃς, θὰ σοὶ τὸ δώσω.

— Τότε, εἶπε θέτουσα τὴν χειρὰ της εἰς τὴν τοῦ κόμητος
ἤτις ἔτρεμεν ἐξ ὀργῆς μὴ παραφέρεσθε. Ἥστειζόμεν, τῷ ὄντι.

— Ἀπόλωσα πᾶσάν μου ὑπομονήν. Ἐχω ἀνάγκην ἀπαν-
τήσεως σαφούς... Ναι ἢ ὄχι.

— Τόσον τὸ πρᾶγμα ἐπείγει ;

— Διατὶ αἰσθάνεσαι ἡδονὴν βασιανίζουσα με ;

Ἡ Καισαρίνα ἐφάνη πρὸς στιγμὴν δισταζούσα καὶ εἶτα
ἀποφασιστικῇ :

— Ἔστω, εἶπε, τὴν ἀπάντησιν... θὰ σὰς τὴν δώσω.

— Πότε ;

— Αὐριον, ἅμα τῇ ἐκ τοῦ πύργου τοῦ Ριβὰς ἐπανόδῳ
μας. Δὲν θὰ ἐλυπούμην ἐὰν ἡ προσφορά του, ἀπλὴ πρὸς τὸ
παρὸν ἀστειολογία, προσελάμβανε σοβαρὰν χροιάν.

Ὁ Βωνοῦζ ἔκαμε κίνημα βαθείας περιφρονησεως.

— Τότε, εἶπε, δὲν ἀνησυχῶ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος.

Ὁ Ριβὰς ἀφ' οὗ ἔκαμε δύο γύρους μετὰ τῆς φίλης τῆς
Καισαρίνας, τὴν ἐπανέφερεν πλησίον ἐκείνης καὶ ἐξῆλθε πρὸς
στιγμὴν εἰς τὸ δῶμα ἵνα ἀναπνεύσῃ.

Ἀνὴρ τις, μὲ περιβολὴν ὀρεινοῦ, ἐπλησίασε, τῷ ἔτεινε
τὴν χεῖρα καὶ τὸν διηρώτησε, δι' ἐνὸς βλέμματος.

Ὁ Ριβὰς τῷ εἶπεν αὐτὴν μόνην τὴν λέξιν :

— Αὐριον.

Ὁ ἀνὴρ τῷ ἔψαυσε τὸ ἱμάτιον καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ἦτο δ' Ἐστανιού, ὁ ποιμὴν τοῦ Ἀγίου Σωτῆρος.

Γ'.

Αἱ δύο ἀναμνήσεις

Ἀπὸ τῆς ἐκ Ζονσέρης ἐπανόδου της ἡ κόμησσα Βωνοῦζ
ἔζη ἐν ἐξασθενίσει καὶ ἀθυμίᾳ ὥς εὐκόλως φαντάζεται τις.

Ἄν ὁ Γεώργιος, κατ' ἐμπνευσιν τῆς καρδίας, δὲν ἔρριπτε
μεταξὺ τῶν χειρῶν τῆς δυστυχούς μητρός τὴν Ἰωάνναν, τὴν
ἄλλην της κόρην, λέγων : Ζήσατε δι' αὐτὴν ! θὰ ἐλάμβανε
μίαν τῶν ἀποφάσεων ἐκείνων, ὥς ἡ ἀπελπισία ὑποβάλλει καὶ
τὸ ἄλλος ἐκτελεῖ.

Ἐβλεπεν ἑαυτὴν διὰ παντὸς συνδεδεμένην πρὸς ἄνθρωπον,
οὕτινος ἡ σκέψις μόνη τῇ ἐγέννα φρικιασθεῖς μίσους.

Καὶ ὁ ἔσθμος ἦτο ἀδιάρρηκτος.

Καὶ ἂν ὁ νόμος τὸν ἐρρήγγυνεν, ἡ εὐλάβειά της θὰ τὴν ἀ-
πέτρεπε τοῦ νὰ συνεδέετο πρὸς ἐκεῖνον, ὃν μόνον ἠγάπα !

Οὕτω καθίστατο ἀγρία, εὐερέθιστος, σχεδὸν ἀπότομος.

Καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπηρεταὶ ἐγένοντο πολλάκις μάρτυρες τῶν ἐκρήξεων τῆς ὀργῆς τῆς, ἥς ἀορίστως ὅλως ἐμάντευον τὰς χεῖρας.

Ἐκλείετο εἰς τὰ δωμάτια τῆς, ὁπόθεν ἐξήρχετο μόνη, χωρὶς νὰ γνωρίζωσι ποῦ μετέβαιναν ἢ τί ἔαμαν.

Ὁ ἡνίοχος τῆς αὐτῆς, ὅστις συχνότερον παντὸς ἄλλου τὴν συνώδευε, παρίστατο εἰς σκηναί, αἵτινες τὸν ἐξέπληττον, διότι νὰ τὸν διαφωτίσωσι.

Πολλάκις τὴν εἶδε συνδιαλεγομένην εἰς τὰ πλέον ἔρημα μέρη τοῦ Δάσους, μετὰ νεάνιδος θαυμασίως εὐειδούς καὶ πενθηφρούσης.

Ἀπὸ τῆς μετὰ τοῦ συζύγου τῆς σκηναί, ἀπέφευγε τοῦ νὰ τὸν ἴδῃ.

Ἀνεχώρησεν ἐκεῖνος, ἀγγέλλων αὐτῇ διὰ τινων λακωνικῶν λέξεων, ὅτι τὴν ἄφινε μὲ τὰς λύπας τῆς, χάριν ὀλιγοήμερου ταξιδίου εἰς Μεσημβρίαν, ἕως οὗ κατευνασθῶσιν αἱ ἀδίκαι μνησικακίαι τῆς.

Ἡ Λευκὴ ἔσχισε μετ' ἀνικάνου μανίας τὸ μνημεῖον τοῦτο τῆς ὑποκρισίας.

Θὰ ἔσχιζε διὰ τῶν ὀνύχων τῆς αὐτὸν ἐκεῖνον, τὸν πρόξενον τοῦ θανάτου τῆς Ζουάννας, τῆς πτωχῆς τῆς κόρης, ἣν διὰ τὴν δυστυχίαν τῆς ἐπιμᾶλλον ὑπὸ πλάγχθηζετο καὶ ἡγάπα.

Τέλος, αὐτὸς ὁ ἀγγελὸς τῆς ἀγνότητος καὶ καρτερίας ἐξάνιστατο κατὰ τῶν περιστοιχούντων αὐτὴν δόλων καὶ τῶν ποταπῶν φιλοκερδεῶν, πληρουμένη οὕτω μίσους ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς, αὐτῇ, ὁ τύπος τῆς ἀγαθότητος.

Καὶ ἀπαύστως ἐμέτρα τὰς ὥρας, τὰ λεπτά.

Ὁ Δαμβέρτος ἀποτόμως τὴν εἶχεν ἐγκαταλίπει, ἀφίνων αὐτὴν ἐν παντελεῖ ἀγνοίᾳ τῶν σχεδίων του.

Ἀβέβαιος ἴσως καὶ αὐτὸς περὶ τῶν μέσων, ἅτινα θὰ διέθετε, συγκεντρῶν τὰς σκέψεις του ὅλας ἐπὶ τοῦ τρόπου, ὅστις θὰ ἐξεσφάλιζε τὴν ἐκδίκησίν του καὶ θὰ τῷ ἀπέδιδεν ἐκείνην, ἥτις τὸν ἐκράτει εἰς τὴν ζωὴν, ἀπῆλθεν ἐγκαταλείπων εἰς τὴν μητέρα παρηγορίαν πανίσχυρον καὶ γλυκεῖαν ὡς βάλσαμον, τὴν Ἰωάνναν, ἣν ἀποσπάσας τοῦ προτέρου τῆς βίου, ἐτοποθέτησεν εἰς τὸν πύργον τῶν Φιλλυρῶν, ὑπὸ τὴν συντροφίαν θαλαμηπόλου, συστηθείσης ὑπὸ τοῦ κυρίου Ἀρδουίνου.

Καθ' ἐκάστην ἡ κόμησσαν ἐλάμβανεν ἐπιστολὴν παρὰ τῆς κόρης τῆς.

Καθ' ἐκάστην ἐπίσης συνηντῶντο εἰς τὸ Δάσος καὶ οἱ σπάνιοι ἐκεῖ περιπατηταὶ μετ' ἐκπληξέως ἔβλεπον δύο γυναῖκας, αἵτινες καταβαίνουσαι ἐκαστὴ τῆς ἰδίας ἀμάξης, περιεπτύσσοντο ἀλλήλας καὶ ἀπῆρχοντο ὁμοῦ διὰ τῶν μονήρων διόδων, ἐνῶ τὰ ὄχηματά των περιέμενον.

Ἡ κόμησσαν κατέπνιγε τοὺς φόβους τῆς ἐν ἑαυτῇ.

Ἦκουε τὴν κόρην τῆς ἀφηγουμένην ἀφελῶς, ὡς ἄλλοτε εἰς τὸν γείτονά τῆς τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Λύγουστίνου, τὰς περιπετείας τῆς νεότητός τῆς καὶ τοὺς ἀγῶνάς τῆς ἵνα κερδίξῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Ἡ Λευκὴ τὴν ἤκουε κατεγροητευμένη τὴν ἐθεώρει πλήρως ἀφοσιώσας.

Ἀνεύρισκεν ἐν τῇ εὐειδί τῆς κεφαλῇ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς προσφιλοῦς τῆς νεκρᾶς.

Πόσον ὁμοιάζον !

Πόσον θὰ ἡγαπῶντο !

Ἀπέκρυπτεν ἐπιμελῶς τὰς ἀγωνίας τῆς.

Τί συνέβαινε ; Ποῦ ἦτο ὁ Δαμβέρτος ; Τί διενήργει ἵνα τὴν ἀνελάμβανεν, ἵνα τὴν ἀπέσπα τῆς τοιαύτης ἀθλίας ὑπάρξεως τῆς ;

Τὴν ἐπαύριον τοῦ χοροῦ τοῦ Κωτερέ, περὶ τὴν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν ὥραν, ἡ κόμησσαν ἦτο κεκλησμένη εἰς τὸ ἰδιαιτερόν της διαμέρισμα, εἰς τὸ καλλοντήριον ἐνθα τοσάκις εἶχε δεχθῇ τὸν Καμπεύρολ, ὅτε ἡ θαλαμηπόλος τῆς τῇ ἐκόμισεν ἐπὶ μακροῦ πινακίου δύο ἐπιστολάς.

Ἡ πρώτη τοῦτο μόνον περιεῖχε :

«Σκέπτομαι σὰς ! Σιωπὴ !»

Ἀνεγνώρισε τὴν γραφὴν, καὶ φρικιασὶς χαρᾶς ἅμα καὶ φόβου διέτρεξε τὰς φλέβας τῆς.

Ὁ Δαμβέρτος ἀπὸ δέκα ἡμερῶν εἶχεν ἀναχωρήσει, καὶ αὐτὰ ἦτο ἡ πρώτη εἶδησις ἣν παρ' ἐκείνου ἐλάμβανεν.

Ὁ φάκελλος ἔφερε γραματόσημον τῆς Λούζης, ἐκ τῶν Ἄνω Πυρηναιῶν.

Εὐρίσκετο λοιπὸν ἐν Γαλλίᾳ, ταξιδεύων πρὸς μεσημβρίαν.

Ὁ κόμης Βωνσᾶζ ἔπραττε τὸ αὐτό.

Ἄν συνηντῶντο, ἡ ρῆξις ἦτο ἀναπόφευκτος.

Πόσον θὰ ἐμίσειον ἀλλήλους !

Συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ παραλάβῃ τὴν κόρην τῆς καὶ ἀπέλθῃ πλησίον τοῦ ἐραστοῦ τῆς, ἵνα τὸν ἐγκαρδιώσῃ, τὸν ὑπερασπίσῃ !

Μάταια σχέδια ! Τί αὐτὴ ἠδύνετο ! Ἦτο δυνατὴ καὶ ἡ ἀνεύρεσις ; Ἴσως ἀπλῶς εἰσέθῃ ἐκεῖθεν.

Καὶ ἔπειτα τῇ συνίστα σιγῇ.

Ἄ ! πόσον ἡ προσδοκία ἦτο μακρά ! Πότε λοιπὸν αὐταὶ αἱ ἀγωνίαι θὰ ἐλάμβανον πέρας !

Ἡ ἄλλη ἐπιστολὴ προὐκάλεσε θλιβερὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς κομῆσσης.

Ἦτο τῆς θυγατρὸς τῆς.

Ἀφ' ἧς ἀφῆκε τὴν ὁδὸν Ἀγίου Λύγουστίνου, ἐνθα τὸ πᾶν ἔμενεν ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει, ἡ Ἰωάννα δὲν εἶχεν εἰδήσεις περὶ τοῦ φίλου τῆς.

Ὁ Φραγκίσκος Γκιέρν ἐτήρει ἐπιφυλακτικότητά ἀνεξήγητον διὰ τὴν φιλοτιμίαν του ὡς πτωχοῦ.

Ἐμαθεν ἐκ τοῦ συμβολαίου τοῦ συναφθέντος ἐν τῷ συμβολαιογραφείῳ Ἀρδουίνου, τὸ μέγεθος τῆς περιουσίας τοῦ Δαμβέρτου, ὡς ἐπίσης τὸ ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ πατὴρ ἐκείνης, καὶ ἡ διαφώτισις αὐτῇ τὸν ἐδύθισεν εἰς θανάσιμον ἀμνηχανίαν.

Ὅποια θὰ ἦτο ἡ τύχη τῆς ;

Ποῦ θὰ τὴν ἀπεκόμιζον ;

Θὰ ἔμενε κυρία ἑαυτῆς καὶ δὲν θὰ ὑφίστατο τὴν ἐπήρειαν τῆς θελήσεως ἐκείνων ;

Δι' αὐτὴν δὲν ἀμφέβαλλε βεβαίως.

Εἶχεν ἀρκούντως ἐκτιμῆσει τὴν λεπτότητα τῆς καρδίας καὶ τοῦ χαρακτήρος τῆς ὥστε νὰ ὑπέθετεν ὅτι τοιαύτη περιουσία, ὅσῳ καὶ ἂν ἦτο μεγάλη καὶ ἀνέλπιστος, θὰ μετέβαλλε τὰ αἰσθήματά τῆς, ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον κυρία τοῦ μέλλοντός τῆς. Ἦδύναντο νὰ τὴν ἀπεμάκρυνον, νὰ ἐματαιῶν τὰ σχέδιά τῆς.

Ἡ Ἰωάννα ἦτο μόλις δεκαεπταετής, καὶ πλᾶσμα ἀσθενῆς καὶ πρᾶον, νέος δὲ ἔχων τὰ αἰσθητάτα τοῦ Γκιέρν κατανόει τὴν βαρύτητα τοῦ πατρικοῦ κύρους.

Ἐτρεψε λοιπὸν. Καὶ ἀδίκως τφόντι.

Ἦγνόνε τὸ ὑψηλὸν τοῦ χαρακτήρος τοῦ πατρὸς καὶ τὸ ἐξαίρετως ἀγαθὸν τῆς καρδίας τῆς κόρης.

Ἐν τῇ πρὸς τὴν μητέρα τῆς ἐπιστολῇ αὐτῇ, ἡ Ἰωάννα τὸ πᾶν ὁμολόγει, τὸν ἔρωτά των, τὰς ὑποσχέσεις των.

Ἦσθάνετο ἑαυτὴν εὐτυχῇ ὁμιλοῦσαν περὶ ἐκείνου ὃν δὲν ἔβλεπε πλέον καὶ ἐκχέουσιν τὴν ψυχὴν τῆς εἰς τὴν τῆς μητρὸς τῆς.

Τῇ ἔγραφεν :

«Ἐννοεῖτε, φιλότατη μητέρα, τώρα ὅτε μὲ γνωρίζει πλουσίαν, ἐμὲ τὴν τόσον ἄλλοτε πτωχήν, δὲν θὰ τολμήσῃ πλέον νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ ἐκ λεπτότητος ; ἐγὼ λοιπὸν πρέπει νὰ τὸν ἴδω ἵνα τὸν ἀμείψω οὕτω διὰ τὴν ἀφιλοκέρδειαν καὶ τὴν φιλίαν του.»

Ἀφηγείτο τὴν οἰκογενειακὴν ἱστορίαν τοῦ Γκιέρν, ὅσον τοῦλάχιστον ἐξ αὐτῆς ἐγνώριζεν ἀπὸ τῶν ἐπιστολῶν τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν του.

Προσέθετεν :

«Ἄν ἐγνώριζετε πόσον ἀγαπῶνται καὶ πόσον ὀλίγον τι θὰ τοὺς καθίστα εὐτυχεῖς !»

Ἰκέτευε τὴν μητέρα της νὰ τῇ ἐπιτρέψῃ ὅπως γράψῃ καὶ μεταβῇ εἰς τὸν μικρὸν της θάλαμον.

Ἐν τέλει ἔλεγε :

« Σὰς γράφω, μῆτέρ μου, διότι διὰ ζώσης δὲν θὰ ἐτόλμων τὸ πᾶν νὰ σὰς ἐξωμολογούμην. Ἐν τούτοις εἶμαι ἀνεπίληπτος, καὶ οἱ δύο μῆνες οὓς ἐκεῖ διήλθον πλησίον αὐτοῦ εἶνε οἱ μόνοι εὐτυχεῖς τῆς νεότητός μου. Ἄν δὲν μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ τὸν ἴδω, θὰ ὑπακούσω ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι θὰ ἦμαι κατηφὴς αἰωνίως. Σεῖς ἡ τόσον ὠραία καὶ ἀγαθὴ, ἅμα τὸν ἴδητε θὰ τὸν ἐκτιμήσητε διὰ τὰ αἰσθηματὰ του ἐπαξίως καὶ θὰ τὸν ἀγαπήσετε ὅσον ἐγώ ! Καὶ ἐκεῖνος πόσον θὰ σὰς εὐγνωμονῇ, θὰ σὰς σέβηται καὶ θὰ σὰς ἀγαπᾷ ! »

Τὴν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν συνητηθήσαν εἰς τὸ σύνθηδες ἐντευκτήριόν των.

Ἡ Ἰωάννα ἐρυθριῶσα καὶ συγκεχυμένη, περιέμενεν ἐναγωνίως τὴν ἀπόφασιν τῆς κομῆσεως.

Ἡ Λευκὴ, ἥνοιζε τοὺς βραχίονας, καὶ ἡ Ἰωάννα ἐρρίφθη μεταξὺ αὐτῶν κρύπτουσα τὸ ἐρυθρὰ της ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς μητρός.

Τότε ἡ κόρη σὰς τῇ εἶπεν εἰς τὸ οὖς :

— Θέλεις νὰ ἐπανιῶς τὸν μικρὸν σου θάλαμον. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Πηγαίνωμεν ὁμοῦ.

Μίαν ὥραν ἀργότερον, ὁ ἐπιβάλλον τὸ παράστημα οἰκονόμος τῆς οδοῦ Ἀγίου Λυγυστίνου περιεφέρετο ἐξωθεν τῆς θύρας του ὅτε δύο πολυτελὴ ὀχήματα ἔστησαν πρὸ αὐτῆς, καὶ εἶδε μετ' ἐκπλήξεως ἐκ τοῦ ἐνὸς αὐτῶν κατερχομένην τὴν ἀρχαίαν του ἐνοικιάστριαν, ἐκ δὲ τοῦ ἄλλου κυρίαν νεαράν ἐτι.

— Πῶς ἔχετε κύριε Γοδινότε ; ἠρώτησεν ἡ νεανίς.

— Ἀλλὰ περίφημα, δεσποινίς. Καὶ ἡ εὐγενεὶα σας ;

— Ὁρξία. Καὶ ὁ γείτων μου ;

— Ὁ κ. δὲ Γκέρν ;

— Βεβαίως, ὁ κ. δὲ Γκέρν.

— Ἀφ' οὗτο ἐρύγατε δὲν ἔχει τόση ὄρεξι. Ἀγαπᾶτε τὸ κλειδί σας ;

— Ναί, κύριε Γοδινότε.

— Δὲν θὰ κατοικήσητε πλέον τὸ δωμάτιόν σας ;

— Μήπως γνωρίζω καὶ ἐγώ ;

Ὁ οἰκονόμος ἀκατάσχετον ἡσθάνετο πόθον ν' ἀνακρίνῃ τὴν ἐνοικιάστριάν του, ἀλλ' ἡ παρουσία τῆς ἐτέρας κυρίας τὸν ἀνεχαίτιζεν.

Ἐγνωρίζον ἐν τῇ οἰκίᾳ μόνον ὅτι ἡ Ἰωάννα Βωδρὸν ἀνεῦρε τοὺς γονεῖς της. Ὁ γραφεὺς οὐδὲν τι πλέον ἔλεγε.

Καὶ ὁ κ. Γοδινότος, ἠρκεῖτο γνωματεύων καθ' ἑαυτὸν ὅτι οἱ γονεῖς της ἦσαν πλούσιοι, ὡς τὰ ὀχήματα τὸ προέδιδον.

Καὶ ταῦτοχρόνως ἀνεύρισκεν εἰς τὴν νέαν ὁμοιότητά τινα πρὸς τὴν ἐτέραν κυρίαν.

Ὅτε ἐκεῖνοι εἰσῆλθον τὴν κλίμακα, ἐπλησίασε πρὸς τὰς ἀμᾶξας ἵνα ἰκανοποιήσῃ τὴν περιέργειάν του διερωτῶν τοὺς ἡμιόχους, ἀλλὰ τὸ εὐθυτενὲς τοῦ Σάμ ὡς καὶ τοῦ ἄλλου τὸν ἔκαμαν ν' ἀφίσῃ κατὰ μέρος τὰς προθέσεις του.

Ἡ Λευκὴ βαθεῖαν ἡσθάνθη συγκίνησιν εἰσερχομένη ἐν τῷ θαλαμίσκῳ τῆς κόρης της.

Ἐκεῖ ἡ Ἰωάννα εἶχε διέλθει τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἀποχωρισμοῦ των.

Τὸ πᾶν τὴν ἐνδιέφερεν ἐν τῷ πενιχρῷ αὐτῷ δικιτήματι.

Ἡ νεανίς ἥνοιζε τὸ πρᾶθυρον καὶ ἐπέδειξε τὸ τοῦ γείτονός της.

Ἐκ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τῆς αὐλῆς, τὰ παράθυρα τοῦ οἰκήματος τῆς Ζουάννας ἦσαν ἀνοικτὰ καί, ἐν τῇ ἀταξίᾳ μεταικμίας ἢ πωλήσεως ἐβλεπέ τις ἀνθρώπους ἐμφανιζομένους ἀλληλοδιωδύχως ἐν τῷ ἐξώστῃ.

Ἡ νεανίς ἡσθάνθη δάκρυα ὑγράινοντα τοὺς ὀφθαλμούς της· ἐπειράθη νὰ τ' ἀποκρύψῃ, ἀλλὰ δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τῆς μητρός.

Ἰωάννα, εἶπεν ἐλκύουσα αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους της, ἀπαιτῶ τὴν ἀλήθειαν. Ἡ ἀδελφὴ σου κατῴκει πλησίον σου.

— Ἀλλὰ . . .

Ἡ κόρη σὰς ἐξέτεινε τὴν χεῖρα !

— Ἐκεῖ ἦτο !

— Μῆτερ μου !

— Ἄ ! ἐψιθύρισεν ἡ Λευκὴ, τὸν ἄθλιον ! ὁ Θεὸς νὰ τὸν συγχωρήσῃ, ἂν εὐδοκῇ· ἐγώ, οὐδέποτε !

Καί, ἀποτόμως, πίπτουσα ἐπὶ τῶν γονάτων της, ἀνελύθη εἰς λυγμούς κρύψασα μεταξὺ τῶν χειρῶν της τὸ πρόσωπον καὶ καταπνίγουσα τὰς κραυγὰς τοῦ ἄλγους.

Ὅτε ἀνηγέρθη, ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Ἐτελείωσεν, εἶπε. Σκεφθῶμεν εἰς σέ !

— Ὅχι μῆτερ μου, ἀπέλθωμεν !

— Θέλω νὰ μείνω, ἐξ ἐναντίας.

Ἐπανερχομένη εἰς τὸ παράθυρον, ἐπέδειξεν εἰς τὴν κόρην της τὸ τοῦ γραφεὺς.

— Ἐκεῖ συνωμιλεῖτε καθ' ἐσπέρας ; εἶπε.

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ Ἰωάννα.

Ταῦτοχρόνως τὸ βλέμμα της ἰκέτευε μίαν ἄδειαν.

— Πρέπει πάλιν νὰ τῷ ὁμιλήσῃς, εἶπεν ἡ κόρη σὰς.

— Τί νὰ τῷ εἶπω ;

Ἡ νεανίς ἐκάθησε πρὸ τῆς μικρᾶς της τραπέζης, ἐνθα ὑπῆρχον χάρτης καὶ μελάνη ἀγορασθέντα ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ Δαμδέρτου.

Ἡ κόρη σὰς ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους της.

— Μίαν γραμμὴν μόνον, ἀπήντησε.

— Τί λοιπόν ;

— Σκέπτομαι σὰς !

— ὦ ! Πόσον εἰσθε καλὴ !

— Ὅχι, εἶπεν ἡ κόρη σὰς ἥτις ἡσθάνετο ἀναβράζον ἐν ἑαυτῇ τὸ μῖσος, ἀλλὰ σὲ ἀγαπῶ καὶ θέλω τὴν εὐτυχίαν σου.

Ἡ γραμμὴ πάραυτα ἐχαράχθη, ἀλλὰ πῶς νὰ διεθιβάζετο ;

Ἡ θύρα τοῦ διδάκτορος τῆς νομικῆς παρέκειτο τῆς θύρας τῆς Ἰωάννας.

Τῇ τὴν ἐπέδειξε διὰ σημείου.

Ἡ μήτηρ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, κόρη μου, εἶπεν. Οὐδὲν πρέπει νὰ ἔχῃς ἐν τῷ βίῳ σου τὸ ἄξιον νὰ κρύπτηται. Δι' ἐρωτα ὡς ὁ ἰδιόκός σου ἀγνόν, δὲν ἔχεις νὰ ἐρυθριᾷς. Θὰ ἐγχειρίσῃς τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸν οἰκονόμον.

Καὶ ἰδοὺ πῶς, ἐπανερχόμενος εἰς τὰ ἴδια περίφροντις, μεταλλογικός, ὁ γραφεὺς τοῦ Ἀρδουίνου εὖρε συντομωτάτην καὶ ἄνευ ὑπογραφῆς οὐδεμιᾶς ἐπιστολήν, ἀλλ' ἥτις τὸν ἐφράδρυνεν ἀπείρως καὶ διὰ μιᾶς.

Ἡ ἡμέρα ἦτο διαυγής, χλιαρὰ καὶ ὠραία.

Ἦτο ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἐρημούντοι οἱ Παρίσιοι, ἀλλ' οἱ Παρίσιοι εἶνε πάντοτε ὠραῖοι διὰ τοὺς πλουσίους.

Ἡ Ἰωάννα παρέσυρε τὴν μητέρα της εἰς Κλιού, ἀλλ' ὅχι εἰς τὴν ὁδὸν Ἐπαναστάσεως, ἥτις τόσῳ σκληρὰς τῇ ἀφύπνιζεν ἀναμνήσεις.

Εἶχε μεταχειρισθῇ τοὺς πρώτους της πόρους πρὸς πλουτισμὸν τοῦ Βωδρὸν.

Κατόικον ἤδη οἶκον ἐν τῷ Βουλευτάρτῳ Κλιού, ἀρκούντως εὐρύχωρον καὶ μεσημβρινὴν ἔχον τὴν πρόσοψιν.

Ὁ Βωδρὸν δὲν εὕρισκετο ἐκεῖ.

Εἰργάζετο πρὸς ἀναψυχὴν, τῶρα ὅτε δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην.

Ἡ ἀναχώρησις τῆς Ἰωάννας εἶχεν ἐπιφέρει ἐν ἑαυτῷ ἀναστάσεων.

Ἡ Θηρεσία, εἰς ἄκρον ὑποφέρουσα ἐκ τῆς φθίσεως, ἣν ἐκυσίως σχεδὸν εἶχε λάβει, δὲν ἐξήρχετο πλέον καὶ ἀπέκρουε πᾶσαν περιθάλψιν.

Ἡ κόρη σὰς καὶ ἡ Ἰωάννα κατέβαλον τελευταίας ὑπὲρ αὐτῆς προσπαθείας, ὥς ἐκείνη ἀπέκρουσεν ἐνεργητικῶς.

— Θὰ σοὶ παράσχωμεν πᾶν ὅ,τι θέλεις ἔλεγεν ἡ Ἰωάννα, εἴσαι πλούσια, ἀφοῦ εἶμαι ἐγώ.

— Γνωρίζεις ὅτι ἡ εὐχαρίστησίς μου θὰ ᾔηται ὁ θάνατος. Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ μόνη της ἀπάντησις.

Ἡ Ἰωάννα τὴν ἰκέτευσεν. Ἄλλ' εἰς μάτην.

Ὅτε τὴν ἐγκατέλιπεν, ἡ Θηρεσία ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς τῆς ἀδελφῆς της τὰς δύο αὐτὰς λέξεις :

— Πολὺ ἄργά !

Τὸ μεσονύκτιον ἡ κόμησσα εὗρίσκετο ἐκ νέου κλεισμένη εἰς τὰ ἴδια καί, γονυπετὴς παρὰ τὴν κλίνην της, τὸ οὖς ἔχουσα τεταμένον, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενεῖς, ὡς εἰ διερευνῶσα τὰς ἐκτάσεις τοῦ ἀπείρου, ἐστέναξε :

— Θεέ μου ! σῶσον αὐτὴν ὑπὲρ ἐμοῦ, ὑπὲρ ἡμῶν !

Ζ'

Τὸ τελευταῖον κατόρθωμα.

Εἰς τὰς Φιλλύρας τὸ ἄλσος ἐφαίνετο ὑπνωττον, τὸ ἄλσος ὅσον καὶ ἡ ὁδὸς καὶ ἡ συνοικία ὁλόκληρος.

Οἱ θεράποντες ἀνεπαύοντο εἰς τὰ παραρτήματα, ὧν τὰ φῶτα ἀπὸ πολλοῦ εἶχον σθεσθῇ.

Ἡ θαλαμηπόλος, γραῖα πεντηκοντούτις, ἦτο παραδεδομένη εἰς τὸν πρῶτόν της ὕπνον.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ Δαμβέρτου καὶ τῆς Λευκῆς, τὸν ἀγκῶνα στηρίζουσα ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου της, τὴν κόμην ἔχουσα λυτὴν, ρεμβώδης, ἠτένιζε τὰς διὰ τῶν ἀνοικτῶν της παραθύρων εἰσερχομένας ἀκτίνας τῶν ἀστέρων.

Αἶφνης, ἐλαφρὸς κρότος, ὁ τριγμὸς μορίων ἄμμου συντριβομένης, τὴν ἔκαμε ν' ἀνατιναχθῇ ἐπὶ τῆς κλίνης της.

Ἔστη ἀκίνητος καὶ συγκρατοῦσα τὴν ἀναπνοήν της.

Ἐν τῷ σκίῳ φωτὶ παραθύρου, διέϊδε κεφαλὴν ἀναφανομένην, κεφαλὴν ἄνευ καλύμματος, μαύρην ὡς σκιάν καὶ ἀπειλητικὴν ἐν τῇ νυκτὶ καὶ τῇ σιγῇ.

Μόλις ἤκούετο ὁ φόφος τῶν ἀναρριχωμένων χειρῶν καὶ ποδῶν.

Ἡ Ἰωάννα ἠθέλησε νὰ κρυγᾷ, ἀλλ' ὁ φόβος τῇ ἐσφίγγε τὸν λαιμὸν καὶ τὴν ἐπνιγε.

Τὴν κεφαλὴν ἐπηκολούθησε τὸ σῶμα, διαγραφὲν ὅλον ὀπισθεν τοῦ κιγκλιδωτοῦ τοῦ παραθύρου.

Εἶτα ἐτέρᾳ κεφαλῇ ἐπεσάνη παρὰ τὴν πρῶτην.

— Κάνει σκοτάδι σὰν σὲ φούρνο, εἶπε φωνὴ τις ὑπόκωφος.

— Καλὴ τύχη, ὑπέλαθεν ὁ ἄλλος.

— Κανέννας ;

— Κανέννας.

— Ἐμπρὸς μέσα !

Ἦσαν οἱ δύο μας φίλοι, ὁ Κᾶστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης, ὁ Βαλοῦς καὶ ὁ Ραπινῶ.

Ἀπὸ τῆς τελευταίας τῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐπαναστάσεως ἀποτυχίας, εἶχον χάσει πολὺ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῶν.

Ἡ ὄψις τοῦ ὠραίου Τοτῶρ εἶχε φρικωδῶς βλαθῇ ἐξ ἐνὸς ραβδισμού, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ ἀριστερός του ὀφθαλμός, ἀπολέσας οὕτω τὰς γοητευτικὰς του ιδιότητας καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ ὠραίου φύλου ἐπιρροήν του.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν φίλον του, ἦτο ἀνέκαθεν δύσμερφος, καὶ ἡ ἰδικὴ του βλάβη ὀλίγον ἐσῆμαινεν.

Ἡ κυρία τοῦ Ραπινῶ, ἄξια, ἐνέκειτο εἰς τὰς πνευματικὰς του ἐπινουσίας.

Τὸ πνεῦμα ἔμενεν ἄθικτον, ἀλλὰ τὴν μορφήν εἶχε παραμορφώσει ἰσχυρὸν κτύπημα πυγμῆς.

Οἱ δύο σύντροφοι μόλις ἐτόλμων νὰ ἐμφανίζονται.

Κατέστησαν ἄγριοι.

Καὶ εἰς τὰς φυσικὰς αὐτὰς βλάβας προσθέσωμεν καὶ τὰς ἠθικὰς αὐτῶν ἀνησυχίας.

Ὁ Βαλοῦς καὶ ὁ Ραπινῶ ἐφροῦντο τώρα καὶ τὴν μετὰ τὴν ἀπόπειραν ἀστυνομικὴν καταδίωξιν, τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ θύματος.

Ἡ Ἰωάννα πλειστάκις τοὺς εἶχε συναντήσῃ πορευμένη εἰς τὸ κατὰστημα.

Λοιπὸν, ἦσαν γνωστοί. Ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Ἐπαναστάσεως καθίστατο ὅθεν δι' αὐτοὺς πραγματικὴ καταστροφή.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἔκαμον ὅλα τὰ δέοντα ἵνα διαφύγῃ τὴν δικαιοσύνην, ἀποζῶντες ἐν τῷ μεταξύ ἐκ παντοίων μικρῶν λωποδυσιῶν, ἐξηκολούθουν κρυπτόμενοι, διαβλέποντες ἐφ' ἐνὸς ἐκάστω, τοῦ μᾶλλον ἀβλαβοῦς, ἀνθρώπου ἑτοιμον νὰ τοὺς συλλάβῃ καὶ ἐτοιμαζόμενοι ἐκάστοτε νὰ τρέπονται εἰς φυγὴν ἄνευ λόγου· ἡ οἰκονομικὴ τῶν κατὰστασις εἶχε βαθμηδὸν εἰς ἄκρον δεινωθῇ.

Ὁ Βαλοῦς προσέφυγεν εἰς τὸ σύνθημα τοῦ καταφύγιον. Ἐγραψεν ἅπαξ ἔτι, ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἔφθασεν εἰς τὴν Καισαρίαν ἐν ὥρᾳ κατ' ἣν αὐτὴ ἦτο εἰς κακὰς διαθέσεις, διότι εἶχεν ἡ ὠραία κόρη τὰς κακὰς της στιγμὰς.

Ἐθῆκεν εἰκοσι φράγκα εἰς φάκελλον καὶ τὸν διηύθυνε πρὸς τὴν ὑποδείξεισιν διεύθυνσιν, συνοδεύουσα τὴν ἀποστολὴν της δι' ἀπαντήσεως ἀπελπιστικῆς :

«Περιττὸν νὰ μοὶ γράψῃς ἐκ νέου. Ἀπέρχομαι εἰς ταξείδιον καὶ δὲν θέλω ν' ἀκούσω περὶ σοῦ.»

Μετ' αὐτῶν ἐκόσμει τὸν ἀδελφόν της δι' ἐπιθέτου τὸ ὀπίσσω παραλείπομεν.

Ὅ,τι ἀπῆλπιζε τοὺς δύο φίλους δὲν ἦτο ἡ ὕβρις, ἀλλ' ἡ ἀναχώρησις.

Τίποτε πλέον ! Ἀδύνατον νὰ τὴν συνήντων.

Ἡ κρίσιμος στιγμή εἶχεν ἐπέλθει διὰ τὸν Βαλοῦς καὶ τὸν Ραπινῶ. Οὐδὲν πλέον ἔχοντες, ἐρρίφθησαν εἰς ὅ,τι τοῖς ἐτύγχανε, μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ δέχωνται μαστιγώσεις καὶ πυροβολισμούς.

Ὁ Βαλοῦς ἦτο κατὰ βάθος ἀνάνδρος καὶ ἀδρανής. Πρὸς τὰς γυναῖκας μόνον εἶχε θράσος.

Ἀλλ' ὁ Ραπινῶ, ἐξ ἄλλου, ἐσκέπτετο.

Ἐπὶ δεκαπέντε καὶ πλέον ἡμέρας εἶχε πλανηθῇ εἰς τὰς μεμαχρυσμένας συνοικίας πρὸς ἀναζήτησιν ὑποθέσεως.

Ὁ πύργος τῶν Φιλλυρῶν τὸν εἴλκυεν.

Ὁ ξένος εἰς ὃν ἀνῆκεν ἔχαιρε φήμην βαθυπλούτου ἐν τῇ συνοικίᾳ.

Ὁ Ραπινῶ συνέλεξε πληροφορίας.

Ἐμαθε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κυρίου καὶ ὑπέθετε τὴν οἰκίαν ἐρημον.

Τὸ μέρος ἦτο μεμονωμένον, ἀπόκεντρον.

Ὁ οἶκος, ἡ μᾶλλον ὁ πύργος, καλυπτόμενος ὑπὸ τῶν δένδρων, ἐφαίνετο πλουσιώς δι' ἐπίπλων ἐφωδιασμένος.

Σκύλοι πρὸς φύλαξιν δὲν ὑπῆρχον ἵνα ἀφυπνίζον τοὺς ὑπηρέτας.

Καὶ ἔπειτα, τί θὰ ἐριψοκινδύνευον ;

Ἡ δικαιοσύνη διακρίνεται εὐμενῶς πρὸς τοὺς κακοποιούς.

Τοὺς πέμπει εἰς Νουμέαν, κλῖμα λαμπρὸν, ὅπου νυμφεύονται, κάμνουσι χρήματα, ἐγκαθίστανται ὡς ἀπικοι, ἀντὶ νὰ περιάγῃσι τὴν ἀργίην τῶν ὑπαρξίν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς.

Αὐτὸ ἐσκέπτετο ὁ Ραπινῶ.

Ἐκαμε τὰς περὶ τὴν οἰκίαν κατοπτρεύσεις του, ἀφοῦ συνέλαβε τὸ σχέδιόν του καὶ οὐδὲν εὔρε τὸ ἐμβάλλον εἰς ἀνησυχίαν.

Ἐξήρχοντο ἐνίοτε τὰ ὄχηματά, ἀλλ' οἱ ἀλλῆται δὲν διέκρινον μακρόθεν τὸ περιεχόμενόν των καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἐξῆγον τοὺς ἵππους εἰς περίπατον ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τῶν κυρίων.

Ἀνερριχθήσαν τὸν περίβολον τοῦ ἄλσους, ὠλισθήσαν ὑπὸ τὰ δένδρα τῶν κήπων καὶ ἀνέβησαν δι' ἀναρριχήσεως τὰ τεῖχη, μετ' ἐλαχίστου ὁμολογουμένως κρότου.

Ἐνταῦθα δέον ἐν συντόμῳ νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν θέσιν τοῦ θαλάμου ἐνθα ἡ σκηνὴ συνέβαινεν.

Ἡ κλίνη τῆς νεανίδος, κλίνη λευκὴ πλασιουμένη δι' ἀνοικτοχρόου κυανῆς μετάξης, ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ τοίχου ἔχουσα κατέναντι τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον.

Μετὰξινον ἐπίστρωμα ὁμοῖον πρὸς τὸ τῆς κλίνης ἡπλοῦτο

ἄνωθεν, περίπου μέχρι τοῦ ἡμίσεως, ἐνῶ ἐκατέρωθεν εὐρὺ διάστημα κενὸν ἐκαλύπτετο ὑπὸ πυκνοῦ τάπητος. Δύο θύραι ἠνοιγόντο δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ἡ μὲν ἄγουσα εἰς τὸν θάλαμον τῆς θαλαμηπόλου ἡ δὲ εἰς εὐρὺ καλλυντήριον.

Ἀμφότεροι ἐκοσμοῦντο διὰ καταπετασμάτων μεταξίνων πλὴν τῆς θύρας τῆς θαλαμηπόλου, ἣτις ἦτο κλειστή.

Ἡ Ἰωάννα, τρέμουσα ὅλη, δὲν ἐτόλμα νὰ κινηθῇ, ἐκ φόβου μὴ ἀκουσθῇ.

Οὐδὲν φῶς, οὔτε τὸ τῆς λυχνίας, ἐφώτιζε τὸν θάλαμον.

Τίνες ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἀναρριχηθέντες τὸ παρὰ θύρον; Κακοποιοὶ βεβαίως.

Δι' ἐνὸς ἄλματος, ἐὰν ἐκραύγαζεν, ἠδύναντο νὰ ὤρμων κατ' αὐτῆς καὶ τὴν ἐκτύπων διὰ μαχαίρας, ἐλεύθεροι κατόπιν νὰ ἐφευγον ὅποθεν ἤλθον.

Ἐνῶ αὐτὴ ἤθελε νὰ εἴρῃ!

Παρήλθον δι' αὐτὴν αἱ ἡμέραι τῆς ἀθλιότητος.

Τώρα ὅτε εἶχε πατέρα καὶ μητέρα, τὸσον ἀγαθοὺς καὶ γενναίους τὴν καρδίαν, ἐπανῆλθεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἡ ἐλπίς, ἡ τρυφερότης, ἡ ἀγάπη.

Ἀγνοῦσα τὸ προητοιμαζόμενον δράμα διὰ τὸ ὅποιον ἡ μήτηρ τῆς ἐφρικία, ἥκιστα γνωρίσασα τὴν Ροζέλλαν ἵνα λυπῆται ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς, ἀνελάμβανε πάσας τὰς δυνάμεις τῆς ὅχι τὸσον δι' ἰδίαν εὐτυχίαν ὅσον χάριν ἐκείνων οὐς ἠγάπα.

Δὲν ἔγραψεν εἰς τὸν Φραγκίσκον Γκιέρν: «Σκέπτομαι σὰς;»

Βλέπουσα τοὺς ληστὰς αὐτοὺς ἐπερχομένους εἰς τὸν θάλαμον τῆς, μὲ προθέσεις κλοπῆς, φόνου ἴσως, ἐσκέπτετο ἐκ νέου εἰς τοὺς γονεῖς τῆς, οἵτινες τὸσον τὴν ἠγάπων.

Ἐν τούτοις οἱ δύο λησταὶ ἐξετέλεσαν κίνημά τι ταῦτο-χρόνος καὶ εὐρέθησαν ἐντὸς τοῦ θαλάμου.

Ὁ κρότος τῶν βημάτων τῶν ἐπνίγετο ἐπὶ τοῦ τάπητος.

Τὰ πάντα εὖρον εὐνοϊκὰ δι' αὐτοὺς, τὸ ἀνοιχτὸν παρὰ θύρον, τὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ σιγὴν, τὴν ἀπουσίαν τῶν φυλάκων.

— Αἶ! εἶπεν ὁ Ραπινῶ, αὐτὴ ἦτον ὥραία δουλειά, φεβηταιάρη μου! Ὅταν δὲν ἔχει κανεὶς τίποτα, κάνει σὰν τὴν ἀλωποῦ, κυνηγᾷ!

Ὡσφράνθη:

— Τί λεπτὴ μυρωδιά, ὑπέλαβε. Μυρωδιά βιολέττας, εὐωδιάζει σὰν βάλσαμο!

Τὸ βάθος τοῦ θαλάμου ἦτο βεβουλισμένον εἰς ἀπόλυτον σκότος.

Τὰ δύο σώματα διεγρόφοντο πάντοτε ἀπειλητικὰ ἐπὶ τοῦ ἀνοιγμάτος τοῦ παρὰ θύρου.

Ἡ Ἰωάννα διέκρινε τὸν ἕνα τῶν ἀλητῶν σύροντα ἀπὸ τοῦ θυλακίου τοῦ ἀντικείμενόν τι καὶ ἤκουσε προστριβὴν ἐπὶ κυτίου.

— Αὐτὰ τὰ διαβολόσπιρτα, ἐγρύλλισεν ὁ Ραπινῶ, ποτὲ δὲν πιάνουν.

Ὡμίλει ταπεινοφώνως, ἀλλ' ἐπὶ τῇ φωνῇ του ἐσκίρτησεν ἡ νεῆνις.

Εἶχεν ἀκούσει πού τὴν τραχεῖαν αὐτὴν φωνήν, συντετριμμένην φωνήν μεθύσου.

Ἐξ ἄλλου, τὸ ὑψηλὸν καὶ ἰσχνὸν σῶμα τοῦ ἐτέρου, τῇ ἀνεπόλει τὸν τὸσον τρομάξαντα αὐτὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐπαναστάσεως, τὸν Βαλοῦς ἐν ἄλλαις λέξεσιν.

Ὁ ἕτερος ἐξηκολούθει προστριβὼν τὰ πυρεῖά των.

Ἐκείνη ἠσθάνθη ἐαυτὴν κατεστραμμένην καὶ τείνασα τὸν βραχίονα, ἔψαυσε τὸ κομβίον τοῦ ἡλεκτρικοῦ κωδωνίσκου.

Ἐν τῇ ταραχῇ τῆς εἶχεν ἀπατηθῇ.

Τὸ κομβίον δ' ἔψαυσε δὲν συνεκινῶναι μὲ τῆς θαλαμηπόλου τὸν θάλαμον ἀλλὰ μὲ τὰ παρχρήματα.

Ἀλλ' ἡ κίνησις, ὅσῳ καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἀσθενής, ἠκούσθη παρὰ τοῦ Ραπινῶ.

— Κουνιῶνται ἐδῶ μέσα! εἶπε. Ἄνοιξ' τὰ μάτια.

Τὴν αὐτὴν στιγμήν τὸ πυρεῖον ἀνεφλέγη καὶ ὁ Βαλοῦς

διέκρινε τὴν περίτρομον κεφαλὴν τῆς Ἰωάννας ἣτις τὸν ἠτένιζε.

Μία γυναῖκα!

Προὺχώρησε κατὰ ἐν βῆμα.

Ἡ νεῆνις ἐπήδησε πρὸς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς κλίνης ἐκβάλλουσα κραυγὴν πεπνιγμένην.

Ὁ Ραπινῶ ἀνάψας τὸν φανὸν τοῦ κατόπτρου τὰ μέρη.

— Ἀ! μὰ εἶνε ἡ μικρὴ τῆς ὁδοῦ Καμπρών, εἶπε. Κακὸν δρόμο λοιπὸν μοῦ πῆρες, ἀγγελέ μου, γιὰ νὰ βουτηχθῇς ὡς τὸν λαϊμὸ εἰς αὐτὴ τὴν πολυτέλεια.

Ὁ Βαλοῦς, μὲ τὸν φόβον τῶν ἀνάνδρων, ἀνέσπασε τὴν μάχαιράν του.

Ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνὴ στιγμὴν μόνον διήρκεσεν.

Ἡ κλίνη παρενετίθετο μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἀτυχῆς, εἰ-τοίμου νὰ πηδῇ χαμαὶ ἵνα τῷ διαφύγῃ.

— Ἀφῆσ' το τὸ πουλί μου, διέταξεν ὁ Ραπινῶ. Ἐτσι εἶνε, τὸ ἐννοῶ. Τὴν διατηρεῖ ἕνας σοβαρὸς κεφαλαιούχος ποῦ τὴν ἔβαλε μέσα ἐδῶ. Τῆς ἔδωκε λίραις καὶ χαρτονομίσματα... στολίδια... Ὁ κύριος ἀπουσιάζει, εἰς τῆς γυναίκας του, ὡς φαίνεται... Μποροῦμε νὰ τὰ συμβιβάσωμε. Ἐμπρός, κόρη μου, ὄχι θόρυβος καὶ δὲς μας τὰ χρυσὰ σου!...

— Γιὰ νὰ τὰ πουλοῦμε αὐριο... αὐτὸ θὰ ἦτο κουταμάρα, εἶπεν ὁ ἄλλος. Καὶ ὕστερα ἔχω νὰ λάβω μία ἱκανοποίησι.

Ἡ Ἰωάννα δὲν ἐτόλμα ν' ἀφήσῃ τὸ ἄσουλόν τῆς. Ἡ κλίνη, ἡ σχηματίζουσα ὄχρυονα μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Βαλοῦς, τὴν προήσπιζε.

Προσεδόκα βοήθειαν καὶ δὲν ἐπῆρχετο αὐτῇ.

Ὁ Ραπινῶ παρετήρησε τὸ ἐναγώνιον βλέμμα, τὸ ὅποιον ἔρριπτεν ἐκείνη πρὸς τὰς θύρας.

— Δὲν εἶσαι μοναχὴ ἐδῶ; εἶπεν.

— Ὅχι! Φύγετε! ἐτραύλισε. Δὲν θὰ εἴπω τίποτε... Θὰ βάλω νὰ σὰς συλλάβουν.

— Τὰ χρήματα πρῶτα!

— Δὲν ἔχω.

— Ψευταίς!

— Ζητήσατε... Λάβετε ὅσα εὑρετε!

Ἦτο σχεδὸν γυμνὴ, στηριζομένη εἰς τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου.

Ἡ θεία τοῦ ὁροσεροῦ ἐκείνου καὶ πάλλοντος σώματος, τῶν ἐξηγριωμένων ὁμμάτων, τῶν προκλητικῶν ὤμων καὶ βραχιόνων, παρέσχεν ἐπὶ τοῦ Βαλοῦς τὴν ἐπιρροὴν μαγνήτου. Δι' αὐτὴν εἶχε παρामορφωθῇ οὕτω. Θὰ τῇ τὸ ἐπλήρωνε τώρα.

Τὸ χρῆμα μόνον ἀπησχόλει τὸν Ραπινῶν ἠρεῦνα ἐσπευσμένως τοὺς σύρτας, ἀνασπάζων ὅ,τι εὗρισκε πολυτίμον.

Τὸν ἄλλον κατεβρόχιζε τὸ πάθος του.

Ἡ Ἰωάννα ἐπανελάμβανεν ἱκετευτικῇ τῇ φωνῇ:

— Φύγετε! Φύγετε!

— Ναί, θὰ φύγω, εἶπε τρίζων τοὺς ὀδόντας, ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ προδώσῃς, γιὰτὶ θὰ σὲ μαρμαρώσω πρῶτα.

Ἐκλινε πρὸς τὴν κλίνην, ἵνα τὴν ὑπερπηδῇ, μὲ τὴν μάχαιραν ἐν τῇ χειρὶ.

Ἡ Ἰωάννα τὸν εἶδε πηδῶντα καὶ ἐξέβαλε τρομερὰν κραυγὴν.

Ὁ Βαλοῦς δὲν ἐπήδησεν.

Ἀνυψὼν τὸ καταπέτασμα τοῦ καλλυντηρίου, ἀνῆρ τις μεγαλόσωμος εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον διὰ τῶν στιβαρῶν του χειρῶν, ἤρπασε τὸ ἰσχνὸν τοῦ ἀλήτου σῶμα, μὲ τόσην ὁρμήν, ὥστε τὸ μαχαίριον ἐξέφυγε τῶν χειρῶν τοῦ Βαλοῦς.

Ἦτο ὁ Σάμ, ὁ ἡνίοχος τοῦ Δαμβέρτου.

Ἀνύψωσε διὰ τῶν χειρῶν του τὸν ἄθλιον.

— Γκὸδδεμ! ἐγρύλλυσε, θὰ γελάσωμε, μικροί μου.

Ἡ πάλῃ δὲν ὑπῆρξέ μακρά. Ὁ Ραπινῶ, συλληφθεὶς ἐν μέσῳ τῆς ἐργασίας του, ἔκαμε κίνημα ἀμυντικόν, ἀλλ' ὁ ἡνίοχος τὸν ἔρριψεν ἡμιθανῆ, μεταχειριζόμενος τὸν Βαλοῦς ὡς ράβδον.

[Ἔπεται συνέχεια]